

Co s nicotným správním rozhodnutím

PAVEL MATES

VYSOKÁ ŠKOLA FINANČNÍ A SPRÁVNÍ, PRAHA

FAKULTA SOCIÁLNĚ EKONOMICKÁ, UNIVERZITA J. E. PURKYNĚ, ÚSTÍ NAD LABEM

Rozhodnutí nicotné patří k institutům, které představují svojí složitostí a tajemností až jakousi Sfingu, kladoucí doktríně i aplikační praxi stále nové otazníky a zejména soudy pak leckdy sahají k tomu, co německá teorie označuje jako *Fortbildung des Rechts* čili dotváření práva se všemi problémy, které s tím souvisejí.¹

V jistém smyslu je vlastně nonsens již samotné slovní spojení nicotné rozhodnutí, protože jde o pojmy, které se fakticky vzájemně vylučují. Zákonodárce jasně říká, co je to rozhodnutí, když v § 67 odst. 1 správního řádu podává jeho legální definici, jakožto aktu, jímž správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva či povinnosti má/nemá nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách. Jde tedy o výron autoritativní aplikace správního práva, projev vrchnostenské (policejní) činnosti veřejné správy.² S ohledem na materiální pojetí rozhodnutí, se může jednat o akty poměrně různorodé povahy, vzhledem k tomu, že podstatným je jejich reálný dopad, obsah a nikoli označení.³

Z druhé strany stojí povaha aktu, který si vyloučil v průběhu vývoje nejrůznější pojmenování, jako nulitní, nicotný, absolutně zmatečný, paakt, zdánlivý akt, procesní potrat a další.⁴ Tyto přídomy mají zdůraznit, že jde o jakési právní nic, které nemá žádné účinky jinak se správním aktem související a v tomto smyslu tedy o rozhodnutí jít nemůže. Ač si tedy všichni uvědomují, že jde o *contraditio in adjecto*, je toto označení udržováno a to především s ohledem na tradici a zvyk.⁵

Nulitní akt není *a priori* vybaven presumpcí správnosti, nemůže nikoho zavazovat, konstituovat či deklarovat práva nebo povinnosti, v úvahu nepřichází jeho konvalidace uplynutím doby atd. Vše to je ovšem nutně prohlašováno až *posterior*, což je dáno tím, že mnohdy nejde o vady zjevné dokonce ani na druhý pohled. Nicméně, jak dovozuje A. Merkl, nějaké právní

následky tento akt musí mít, protože jinak by nemusel být předmětem úředního jednání, třebaže jen toho, které směřuje k jeho vyloučení z právního světa a to tím spíše, že do doby, než se tak stane, je pro adresáty závazný. Třebaže s poslední částí tohoto konstatování lze sotva souhlasit, protože o závaznosti tu řeč být nemůže, je nepochybně třeba, aby existovaly mechanismy, jak se s tím, že tu reálně je, vypořádat, což odpovídá požadavku právní jistoty, již jen proto, že může vyvolávat zdání svojí existence a tím i působení na hmotná práva či povinnosti. Snad proto je navrhováno řešení, aby se spíše hovořilo o aktu s vadami nicotnosti, což zřejmě lépe vystihuje realitu.⁶

Důvody působící nicotnost správních rozhodnutí byly před více než deseti roky pojaty přímo do právní úpravy a zákonodárce si od toho sliboval i zajištění vyšší míry právní jistoty. Jako je tomu ostatně stejně i v řadě jiných případů, vyšel tento záměr jen z části.

Podle § 77 odst. 1 správního řádu působí nicotnost to, že rozhodnutí vydal správní orgán vůbec věcně nepřislusný. Paaktem je dále rozhodnutí trpící vadami, které je činí zjevně vnitřně rozporným, právně či fakticky neuskutečnitelným či jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (§ 77 odst. 2

¹ Např. SCHULZE, R – SEIF, U. (Hrsg.) *Richterrecht und Rechtsfortbildung in der europäischen Rechtsgemeinschaft*, Tübingen: Mohr Siebeck Verlag, 2003.

² SKULOVÁ, S. a kol. *Správní právo procesní*, Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. 31.

³ Nález Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 542/09, rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 Afs 147/2005-107.

⁴ Např. KOJA, F. *Allgemeines Verwaltungsrecht*, Wien: Manzche Verlags- und Universitätsbuchhandlung 1986, s. 521; HOETZEL, J. *Ceskoslovenské správní právo. Část všeobecná*, Praha: Melantrich, 1934, s. 268; MERKL, A. *Obecné správní právo, Díl druhý*, Praha-Brno, Orbis, 1931, s. 24; ERBGUTH, W. *Allgemeines Verwaltungsrecht*, Baden-Baden: Nomos Verlagsgesellschaft, 2005, s. 134; náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 103/96.

⁵ FRUMAROVÁ, K. *Nicotnost správního rozhodnutí*, Praha: Leges, 2014, s. 31.

⁶ PRŮCHA, P. *Správní právo. Obecná část*, Brno-Plzeň: Doplněk a Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, s. 299. Ostatně Nejvyšší správní soud dovodil, že i skutečně nicotné rozhodnutí je formálně rozhodnutím až do doby, než je jeho nicotnost k tomu oprávněným orgánem vyslovena (rozsudek čj. 2 As 10/2010-22).

správního řádu). Tato poslední část citovaného ustanovení otevírá široké pole pro aplikační praxi i doktrínu. Ty řadí mezi jiné vady např. absolutní nedostatek formy (ústní vyhlášení rozhodnutí tam, kde je zákonem předepsána forma písemná),⁷ absolutní omyl v osobě, neexistenci vůle ze strany aplikujícího orgánu (např. rozhodnutí, které bylo vynuceno nebo získáno podvodem), neexistenci skutkového základu, nedostatek právního základu (rozhodnutí bylo vydáno na základě neplatného právního předpisu), zcela vadné obsazení kolegiálního orgánu, zahájení řízení z moci úřední tam, kde je tak možno učinit jen k žádosti a další.⁸

S výjimkou prvního důvodu nulity jsou ostatní jak patrně vymezovány neurčitými pojmy a jejich posouzení závisí povětšinou na výkladu, který je na soudu, s čímž zákonodárce ostatně nepochybně počítal. Tak např. jako právně neuskutečnitelné bylo prohlášeno rozhodnutí ukládající povinnost firmě, jakožto někomu, kdo není právníčkou ani fyzickou osobou nebo konfiskační výměr vydaný vůči tomu, kdo v rozhodném okamžiku již neexistoval, ačkoli by zde stejně dobře obstálo, že se jedná o absolutní omyl v osobě adresáta.⁹

Ani jinak není judikatura v tomto ohledu nijak konzistentní, když např. jednou prohlásila situaci, kdy na místo soudu rozhodl správní orgán za nedostatek pravomoci a jindy za nedostatek věcné příslušnosti. Nicméně v praxi to nemá zase tak velký význam, pokud bude výsledek stejný, tedy takový akt prohlášen nulitním.

Ohledně nicotného rozhodnutí platí zásada *quod nullum est, nullum producit effectum*, z čehož plyne, že nemůže mít účinky nejen v řešení věci, v níž bylo vydáno, ale ani žádném dalším řízení, není schopno sloužit jako podklad pro jakýkoli další úkon správního orgánu, zejména jako exekuční titul.¹⁰

Zákonodárce zvolil, pokud se týče odstranění nulitních aktů, koncepci dělené pravomoci, když ji dílem svěřil nadřízeným správním orgánům a dílem soudům. Ponechme stranou, zda jde o řešení vhodné či vedla-li k tomu snad jen nedůvěra v kvalitu a schopnosti správních orgánů, které mohou prohlašovat nicotnost pouze z důvodu věcné nepřislušnosti, ostatní náleží správním soudům.¹¹ Soudy jsou však nepochybně oprávněné zabývat se i nulitou z důvodů věcné nepřislušnosti, protože opačný výklad by byl zbytečným formalismem a pro toto řešení hovoří i to, že žalobci nejsou nijak zkracováni na svých právech, která jsou přinejmenším stejně chráněna.

Při řešení nulity vycházejí oba procesní předpisy z toho, že takovou vadou postižený akt nelze rušit s ohledem na fakt, že jako takový ne-

existuje a tuto skutečnost je tak možno pouze prohlásit, deklarovat.¹² Ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu to vyjadřuje dikcí „rozhodnutí prohlašuje správní orgán“, podle § 76 odst. 2 soudního řádu správního „vysloví soud rozsudkem tuto nicotnost“.

Prohlášení nicotnosti ve správním řízení je považováno za dozorčí prostředek *sui generis*, což se dovozuje z toho, že řízení, k němuž je příslušný správní orgán nadřízený tomu, který takové rozhodnutí vydal, je zahajováno jen z moci úřední. Účastníci řízení, v jehož rámci bylo rozhodnutí vydáno, ti kteří jsou v rozhodnutí uvedeni a jejich právní nástupci mohou sice dát podnět k jeho zahájení, ten však má více méně jen nezávaznou povahu. Správní orgán na něj má reagovat tím, že neshledá-li důvod k zahájení řízení podatelí, toto sdělí (§ 78 odst. 1 správního řádu). Podnět tak nezakládá subjektivní právo, aby řízení bylo zahájeno, a odmítavé sdělení nemá povahu rozhodnutí, neuplatňuje se zde ani doktrína o materiálním pojetí rozhodnutí a v úvahu tak nepřichází možnost brojit proti němu odvolání.¹³

Prohlásí-li správní orgán nulitu rozhodnutí, vydává o tom rozhodnutí, proti němuž nelze podat odvolání. Ten, kdo by se cítil být takovým rozhodnutím dotčen na svých subjektivních právech má možnost bránit se proti tomuto rozhodnutí žalobou podle soudního řádu správního.¹⁴

S ohledem na jeho povahu je pojmově vyloučeno, aby bylo nicotné rozhodnutí napadeno odvoláním podle správního řádu, a stane-li se tak, nemůže jej odvolací instance přezkoumávat po stránce obsahové ani formální, zrušit jej a tím méně měnit a jestliže by tak učinila, bude její rozhodnutí stíženo stejnou vadou, takže jí nezbývá nic jiného, než konstatovat z moci úřední, že se jedná o nulitní rozhodnutí.¹⁵ Hlediskům proces-

⁷ Otázkou ovšem je, zda se tu ještě vůbec dá hovořit o rozhodnutí, posuzováno po materiální stránce (Staša, J. *Poznámky k úpravě nicotných rozhodnutí v novém správním řádu*, v *Nový správní řád, zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Code of Administrative Procedure*, Praha: ASPI, 2005, s. 198).

⁸ STAŠA, J. *Správní akty*, viz HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*, Praha: C. H. Beck 2012, s. 214. S ohledem na druh vad je někde rozlišováno rozhodnutí zdánlivé (např. vydané někým, kdo se vydává za správní orgán) a nicotné, kam patří akty trpící jinými zmíněnými vadami (MÁŠA, M. *K otázce tzv. nicotných správních aktů*, *Správní právo*, č. 3/1972, s. 140–141).

⁹ Rozsudek Vrchního soudu v Praze čj. 7 A 155/94-38, náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 485/98 a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 78/200674.

¹⁰ Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 100/2010-65.

¹¹ Zevrubněji k tomu viz FRUMAROVÁ, K. *Nicotnost správního rozhodnutí*, Praha: Leges, 2014, s. 245 a následující.

¹² Např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 80/2006-85.

¹³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 16/2009-31.

¹⁴ ŠIMÍČEK, V. *Prohlašování nicotnosti*, viz KADEČKA, S. – MAREK, D. (eds.) *Nový správní řád v praxi krajských úřadů II. Sborník z 2. a 3. konference/workshopu*, Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2009, s. 94.

¹⁵ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 36/2010-44 a čj. 6 A 32/2002-117; nicotné by bylo rovněž zamítnutí odvolání proti nicotnému rozhodnutí.

ní ekonomie odpovídá, že takové odvolání by mělo být vyhodnoceno jako zmíněný podnět.

Úvaha, že účastník je zde vystavován riziku, že za situace, kdy správní orgán situaci špatně vyhodnotí, rozhodnutí nebude považovat za nicotné a podnětem se odmítne zabývat, se jeví jako poněkud krkolomná a lze si asi jen těžko představit, jak by k ní mohlo vůbec dojít.¹⁶ Nicméně i kdyby se tak opravdu stalo, pak by existující (čili nikoli nulitní) rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci a účastníkovi se zachovalo právo brojit proti němu řádnými opravnými prostředky a případně se obrátit i na soud.

Odvolání by ovšem mohlo směřovat i proti nicotnému rozhodnutí z důvodů stanovených v § 77 odst. 2 správního řádu, kde je však jeho deklarování svěřeno výhradně soudu. Zde lze uvažovat tři možné varianty: a) odvolací orgán sdělí účastníkovi, že není příslušný a odkáže jej na soud; b) odvolací orgán zamítne odvolání jako nepřipustné podle § 92 odst. 1 správního řádu a může odvolatele v odůvodnění poučit, že se má obrátit na soud; c) odvolací orgán rozhodnutí zruší.

Znění zákonné úpravy a také s ohledem na pojetí nicotnosti zřejmě nejvíce odpovídá řešení ad a), protože ve stručnosti řečeno, nelze rozhodovat o tom, co není.

Druhá varianta nepřichází v úvahu vzhledem k tomu, že odmítnout jakožto nepřipustné lze pouze odvolání směřující proti rozhodnutí, což však paakt není. Poslední možnost se sice jeví jako neefektivnější, má však přinejmenším dvě slabiny. Popírá totiž nejen dělenou pravomoc řešení nicotnosti, ale i samotnou podstatu tohoto institutu, protože zrušením by přiznala, že nicotné rozhodnutí existuje. Navíc asi sotva obстоjí to, že v jedné skupině případů nulity se odvolání *a limine* vylučuje a v další fakticky připouští.¹⁷

Pravomoc správních soudů ohledně nicotných rozhodnutí je založena v § 76 odst. 2, resp. § 110 odst. 2 písm. a) soudního řádu správního. Sezná-li krajský soud, že jsou dány důvody nicotnosti, pak nejen může, ale je přímo povinen ji vyslovit, a to i bez návrhu, jinak se stává jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným a může být zrušeno v rámci kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud pak má při rozhodování o kasační stížnosti deklarovat nicotnost rozhodnutí správního orgánu za podmínky, že pro to byly důvody již v řízení před krajským soudem.¹⁸

Vzhledem k tomu, že nicotnost je vadou těžší než pouhá nezákonnost, měl by se její případnou existencí soud zabývat jako prioritou a teprve jestliže ji neshledá, bude posuzovat další vady.

Zmíněná dichotomie řešení nicotnosti má svůj poněkud překvapivý důsledek v podobě toho, že svým způsobem jsou lépe chráněni účastníci správního řízení než ti, kteří se musí

obrátit na soud. Správní orgán může totiž prohlásit nicotnost kdykoli, bez každého časového omezení,¹⁹ zatímco žalobu je třeba podat do dvou měsíců po oznámení rozhodnutí a po uplynutí této lhůty se stane nepřipustnou a soud ji jako opožděnou odmítne (§ 46 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního).²⁰ Tato lhůta se odvíjí od okamžiku oznámení rozhodnutí, které je podle žaloby stiženo nicotností.²¹ Zde vzniká jakási „nerudovská“ otázka, co s takovým rozhodnutím, které s ohledem na svoji povahu nemůže mít *per se* žádné účinky a přesto tu bude nadále fakticky existovat.

K řešení této situace se nabízí výklad, podle něhož paakt nemůže být považován za rozhodnutí, takže se na něj žádné lhůty nevztahují a náprava by tak mohla být zjednána kdykoli. Třebaže sám autor této interpretace ji označuje za kontroverzní, jeví se určitě lepší, než nulová varianta, která vzniká, jestliže se bude lpět na doslovném znění soudního řádu správního.²²

Druhou pastí, kterou nastavuje soudní řád správní, je úprava nepřipustnosti žaloby podle § 68 písm. c), která je dána v případě, že jediným důvodem je tvrzená nicotnost napadeného rozhodnutí, pokud se žadatel nedomáhal jejího vylovení již v řízení před správním orgánem.

Vše ještě komplikuje, že na jedné straně je k přezkoumání nicotnosti rozhodnutí soudem požadováno, aby se jejího vyslovení účastník dožadovatel již ve správním řízení, ale současně má soud povinnost zabývat se jí i bez návrhu, tedy nehledě na to, zda bylo na nicotnost v žalobě poukazováno.²³

Soudy si byly nepochybně vědomy toho, že splnění této podmínky nepřichází v úvahu, protože správní řád neobsahuje žádný procesní institut, který by mohl vyvolat řízení o nicotnosti a jak zmíněno, podnět stanoveného okruhu osob za takový nelze považovat. Proto dovodily, že jeho využití není podmínkou pro přístup k soudu.²⁴

¹⁶ FRUMAROVÁ, K. Odvolací řízení a nicotné správní rozhodnutí, *Právní rozhledy*, 2014, č. 21, s. 727.

¹⁷ Tamtéž, s. 727–728.

¹⁸ POTĚŠIL, L. – ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*, Praha: Leges, 2014, s. 700–701.

¹⁹ Stinnou stránkou této úpravy je, že problematizuje právní jistotu a to vlastně navždy.

²⁰ Judikatura zde konstantně dovozuje, že soudní přezkoumání nicotnosti přichází v úvahu pouze za situace, není-li sama žaloba nepřipustná, v případě nicotnosti vesměs pro zameškání lhůty (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 67/2005-88 a čj. 7 Afs 17/2005-42).

²¹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 109/2012-37 a 4 As 31/2004-53.

²² VEDRAL, J. *Správní řád. Komentář*, Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 676.

²³ Jak upozornil V. Šimíček, mohlo by to vést k tomu, že žalobce, který opomene nicotnost uplatnit, by byl nucen tuto skutečnost raději utajit a vyhledat jiný důvod pro žalobu a současně iniciovat soud, aby se zabýval nicotností, což jistě neodpovídá smyslu úpravy (cit práce, s. 90–91).

²⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 16/2009-31; ustanovení § 68 písm. c) je označováno jako obsoletní.

Tuto komplikovanou situaci se pokusil vyřešit Nejvyšší správní soud pojetím, které lze zjednodušeně vyjádřit tak, že by měly být setřeny rozdíly mezi procesními prostředky sloužícími k odstranění rozhodnutí nezákonných a nicotných. Východiskem této konstrukce byla myšlenka, že ač nezákonnost a nulita jsou sice rozdílné vady správních rozhodnutí, nemusí se ještě proto lišit prostředky, které slouží na ochranu proti nim.²⁵

V tomto pojetí představuje nicotnost jen jakousi, byť kvalifikovanou, podmnožinu nezákonnosti a není tedy důvod, proč by v rámci odvolání nemohla být napravena i tato vada. Proto, shledá-li odvolací správní orgán nulitu, není důvod, aby byly použity jen prostředky k odstranění nicotnosti, protože smyslu institutu odvolání odpovídá, aby byla co nejrychleji zjednána náprava.

Z toho se dovozuje následující závěr: nazná-li odvolací správní orgán, že jsou dány důvody nulity rozhodnutí pro absolutní nedostatek věcné příslušnosti, má takové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit. Budou-li shledány jiné důvody nicotnosti, je třeba rozhodnutí zrušit a věc vrátit orgánu, který jej vydal. Tento postup je odůvodněn poněkud paradoxně tak, že uznává-li se, že na nulitní rozhodnutí třeba hledět, jako by nebylo vydáno, čili neexistující, nicméně vzhledem k tomu, že odvolací orgán nemůže v rámci odvolání deklarovat nicotnost, nezbyvá mu nic jiného, než rozhodnutí zrušit a to s výslovným poukazem, že se tak děje právě z důvodů jeho nulity, přičemž takové zrušení má účinky *ex tunc*. Za této situace je úspěšné uplatnění žaloby vůči nulitě podmiňováno vyčerpáním řádných opravných prostředků.

Toto „dotvoření práva“ bylo nepochybně motivováno chvályhodnou snahou co nejrychleji se vyrovnat s nicotností,²⁶ již v rámci správního řízení a snad tím i odbřemenit soudům, nicméně se tím současně fakticky popírá platná úprava, která se přitom nejeví být nefunkční, nemluví již o tom, že je v rozporu s celkovým pojetím tohoto institutu a to nejen doktrinního, ale i toho, který je zastáván v celé řadě judikátů Nejvyššího správního soudu. Jestliže se totiž všeobecně uznává, že nicotné rozhodnutí neexistuje, což jej zásadně odlišuje od rozhodnutí pouze nezákonného, pak ho prostě nelze rušit, něco takového odporuje logice. Totéž ostatně platí i o rozhodování soudů, kde se však o rušení nicotných aktů nikde nehovoří.

Další a to neméně závažnou otázkou je, lze-li odvolací správní instanci ve skutečnosti svěřit působnost, kterou jí správní řád nedává. Podle § 77–78 správního řádu může toliko deklarovat nicotnost z důvodů věcné nepřislusnosti

a všechny ostatní případy nulity náleží řešit soudům.

Neobstojí konečně ani argument, že jsou tímto postupem lépe garantována práva účastníků. Vydeme-li z premisy, že až pravomocné rozhodnutí může vyvolat účinky vůči adresátům, pak to platí i ohledně nicotného rozhodnutí, které by tak stejně nemohlo, jako „nepravomocné“ mít žádné důsledky ohledně práv a povinností účastníků a to, že snad zrušující verdikt odvolací instance působí *ex tunc*, nemá proto význam.²⁷

Popsaná situace je součástí toho, co je označováno jako soudcovský aktivismus, který je někdy jistě užitečný, jindy má opačný efekt.²⁸ V nejvyšším patře lze uvažovat o tom, nakolik zde dochází k narušení principů dělby moci, když moc soudní fakticky zasahuje do oblasti moci zákonodárné. Z praktického pohledu je podstatné, že se tak vytrácí předvídatelnost práva. Zejména vrcholné soudní instance mohou totiž přímo pozměňovat obsah právních předpisů a tím narušovat jejich systém a smysl, který byl jejich přijetím sledován, přičemž tak činí v podstatě nekontrolovatelně.

²⁵ Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 100/2010-65.

²⁶ To naznačil i Nejvyšší správní soud, když dovodil, že právě tam, kde s ohledem na nejednoznačnost právní úpravy by bylo třeba využít komplikované procesní postupy, má být setřena zásada hospodárnosti a hledat řešení spíše v kontextu celé úpravy než doslovném znění jejich jednotlivých ustanovení (rozsudek čj. 1 As 36/2010-44).

²⁷ FRUMAROVÁ, K. *Nicotnost správního rozhodnutí*, Praha: Leges 2014, s. 271.

²⁸ Zevrubně k tomu viz GERLOCH, A. – TRYZNA, J. *Několik úvah nad rolí nejvyšších soudů v podmínkách demokratického právního státu*, viz Šimíček, V. (ed.) *Role nejvyšších soudů v evropských ústavních systémech-čas pro změnu?* Brno: Masarykova univerzita, 2007. Myslím, že nelze zcela souhlasit se závěrem autorů, že oba nejvyšší soudy jsou při dotváření práva spíše zdrženlivé (s. 94–95).